

Andante

Ce-ar fi fă - tu - ra-mi fă - ră Ti - ne, tu - to - rul meu slă - vit?

Ce-aș fi de n-ai fi Tu cu mi - ne cu ha - rul Tău ne - măr - gi - nit?

Aș fi un bul - gă-re de ghia - ță, un chip de hu - mă fă - ră via - ță,

O stân-că-n vă - lu - i - tă-n cea - ță și-o noap-te fă - ră di - mi - nea - ță.

1 Ce-ar fi făptura-mi fără Tine, Mântuitorul meu slăvit?
Ce-aș fi de n-ai fi Tu cu mine cu harul Tău nemărginit?
Aș fi un bulgăre de gheață, un chip de humă fără viață,
O stâncă-nvăluită-n ceață și-o noapte fără dimineață.

2 Aș fi un far fără lumină, pustie de nisipuri plină,
Cu vânturi fără de odihnă, cu șerpi și scorpii ce-nvenină,
Aș fi o albie uscată, pe unde a fost un râu odată,
O frunză smulsă și purtată, fără de scop prin lumea toată.

3 Așa aș fi, dar, slavă Ție! Tu-mi ești a vieții bogăție,
Comoara harurilor vie, ce mă inundă pe vecie.
Eu n-aș ști azi ce-i strălucirea vieții-n mii și mii de fețe,
Și n-aș fi cunoscut iubirea cu-nfiorări și frumusețe.

4 De n-ai fi fost Tu, bunătate, începătorule a toate,
Cu taine-adânci și minunate, ce totul vrea și totul poate...
Tu m-ai suit în slăvi divine din locu-ntunecatei tine,
Isuse, sunt ce sunt prin Tine, și-acum și-n veacul care vine!